

Pau Vadell i Vallbona (Calonge, 1984) és escriptor, historiador, gestor cultural i editor. Ha publicat una dotzena de llibres de poemes, els últims: *Temple* (2009, premi Miquel Àngel Riera), *Apèndix city* (2010) i *Carnatge* (2012). És cofundador i ànima del Col·lectiu Pèl capell i coeditor de *Pedra foguera, antologia de poesia jove dels Països Catalans* (2008). Col·labora en altres revistes literàries com *Caràcters*, *Poetari* o *Superna*. Actualment treballa l'obra de Blai Bonet i coordina el Comitè d'Escriptors Perseguits del PEN Català.

TEMPS D'INCERTESA

M'esgarres la carn de l'os
i no queda llenca per xuclar.
Les magnituds del teu xai
ja no són aquella carnassa
que un dia ens atipava.

Ara ja som carn greixosa
i pútrida, ràbia supurada
d'escarràs capolat en carnisseria.

Som els adobats pèls de resclosa
i fems de supermercat.

Som amor per sempre.

De *Temple*

XIBEQUES POSTERGADES A EXERCIR DE MESTRES DE CATALÀ A/EN UN PAÍS INCONCRET

Irreverent mestratge, aurora de la nostra claror impia. Referent barater del nostre venerable incivisme!
Molt honorable déu Xibec que tantes alegries i tantes penes ens donau, i tantes voreres i pasteres urbanes ompliu!
Un servent fidelot et saluda, oh Xibec, senyor i protector de totes les Xibeques repartides pel món. Feu-nos partícip de la vostra beguda i dau-nos-la a Gràcia.
Imputador d'il·lusions i creador d'hores extres als policies urbans, feu-me *lowboy* perquè pugui beure també al metro, tots els dies de l'any, a totes les estacions i a totes les hores de la nit i del migrat dia. Així estendré la ressaca de déu a totes les estacions i a totes les barriades, tal i com, oh Xibec, m'heu ensenyat.
Repartiu llavor arreu, ensenyau més català que el mateix Jordi Pujol i feu-ho fora fronteres. Enllà, a ultramar, a la taifa independent de Dènia, a les estultes illes i a la corcada terra

Pau Vadell i Vallbona

d'Ausiàs March. Al vàter d'Albert Serra i a les plantilles de les espardenyas xangaianes de Miquel Barceló.
Et suplicaré altra vegada que m'omplis la banyera de Xibeca, que assaciïs la meva set creixent, de creient creixent, i m'allunyis de beuratges infectes i soporífers.
Fes-me cul de tassó¹.

D'Apèndix City

¹ Sí, és un "got". Pelleringo tot catalanoparlant que ignori coses similars i remolqui molts d'anys un país inconcret.

CANT I

no t'hauria de convidar
a créixer riure embull
que el braç m'estira i llepa
et vol com a ca nostra
la sang ens circula
si et convit
la porta dels colors
volen maten la llengua
una oïda desperta
un escàndol m'escriuries
fent deler els oberts a poar
un segon ja de sanglots

si la por ens estreny
poc sé si m'empeny cap àcid
cap a tu
corba de pols vent clavell
que a la finestra tastes murmuris

et calcaria el fus del secret
fet enrere de llum encrostada
i de cec em vetllessis encara
tocat de núvol
el tacte besaries
amb necessitat de badocar prop
d'aquesta llum
enrere ve
enrere va

Pau Vadell i Vallbona

que no ens calen flastomies
ni crits ni solcs ni pols
gotes de sang embullant amb frisor la nit
nit com de comunicació pública
poesia és espina
flueix
poesia clara
ve de tu
ve ja s'acosta fregant amb plaer
amb velocitat de fons
erecte
la identitat d'aquesta nostra força

et toquen
el crani buit
ai! la mostra del morir
que por glopeja
un cap foradat que s'esbiaixa
que cull cervells
per dur-te
em pengen
em pengen i apedacen
por la por torna sortir un instants
per fer missa
grinyola

No t'hauria de convidar a créixer
un instant
fang
un gest
de dobles si poguessis dir-me
voluntat de mar
els remes
a l'escorça del nostra arbre
palat arreu de lletres
per tu nu el pel
nues les crives
aquest bosc
que vols collir
cull també!
cull la llum del penjat
sofert de ser lluny
cull tal entès
d'un avís de mai obscur

Pau Vadell i Vallbona

aquest inculte secret com de feina
major que els astres
i els terrossos d'aquests peus
segueixes doncs
paraula ballant
paraula negra
amb la nit perquè ens assemblem als gossos.

El teu topònim
fet de sentir el rierol
t'ha copat l'ésser.
Jo et teixiria la llum
l'absurd de la vista que no té fosca
ni branques al cor
àdhuc resplendor
que m'arranqués
de bat a bat
et miraré
ja palp l'esplet de la teva mar
sines de destrals.
pujar voldré el teu plec
des del taller
he obrat quietud per oferir-te
i més no puc davant mà i topònim
gastar les lleganyes
folrades obertes, que sé jo!
esperant tronat que
xop la llet
de la primera dèria
no dugui nets
i purs
els deserts

vull sortir del dubte
creuràs allò que vulguis del paper
els sucs
i les bulles
la tinta
vers a vers
contra el ble
profunda
íntima
sequedat dels boscos.

qui vol ser miserable?